

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне управління Служби безпеки України в Автономній Республіці Крим

Слідчий відділ

(з дислокацією у м. Київ)

вул. Поправки Юрія, 14 А, м. Київ, 02094, тел. (044) 292-81-48

www.ssu.gov.ua, e-mail: gu_ark@ssu.gov.ua, Код ЄДРПОУ 44277296

№ _____

На № _____

від _____

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

м. Київ

«29» квітня 2026 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділення слідчого відділу (з дислокацією у м. Київ) Головного управління Служби безпеки України в Автономній Республіці Крим Слободянюк Олександр Сергійович, розглянувши матеріали кримінального провадження № 22025011000000253 від 09.12.2025 за ознаками вчинення кримінальних правопорушень, передбачених ч. 7 ст. 111-1, ч. 1 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, відповідно до ст. ст. 2, 36, 40, 42, 276, 277, 278 КПК України, –

ПОВІДОМИВ:

КВЕТКІНУ	Наталю	Вікторівну,
24.05.1977 р.н.,	громадянку	України,
уродженку м. Сімферополь,	Автономна	
Республіка Крим,	Україна,	
РНОКПП 2826815545,	паспорт громадянина	
України серії ЕС 809609,	останнє відоме місце	
реєстрації та проживання:	Україна, Автономна	
Республіка Крим, м. Сімферополь,	вул. 1-ої	
Кінної Армії, буд. 17Б, кв 151,		

про те, що вона підозрюється:

- у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України, а саме: у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому групою осіб (у редакції ст. 438 КК України на момент вчинення кримінального правопорушення);

- у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України, а саме: у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території.

**Фактичні обставини кримінальних правопорушень,
передбачених ч. 1 ст. 28, ч. 1 ст. 438, ч. 7 ст. 111-1 КК України,
у вчиненні яких підозрюється Кветкіна Н.В.**

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації (далі - РФ) проти України та окупацією частини території України.

Так, у період з кінця лютого по початок березня 2014 року РФ здійснено незаконне перекидання на територію Кримського півострова особового складу та військової техніки регулярних підрозділів, зокрема сил спеціальних операцій. Поряд із цим було задіяно військовий контингент Чорноморського флоту РФ, який перебував у Криму на підставі Угоди між Україною та РФ «Про статус та умови перебування Чорноморського флоту РФ на території України» від 1999 року, із порушенням умов зазначеного договору. Вищевказані збройні формування, а також підконтрольні РФ з числа добровольців «загони самооборони», забезпечили силове захоплення адміністративних будівель органів державної влади та місцевого самоврядування, зокрема Верховної ради та Ради міністрів АР Крим, а також блокування об'єктів Збройних сил України. Зазначені протиправні дії створили умови для примусової організації та проведення на території півострова незаконного «референдуму» щодо статусу Криму та м. Севастополя.

Наведені обставини публічно підтвердили найвищі керівники Російської Федерації, включно з її президентом – Путіним В.В.

Внаслідок вказаних насильницьких агресивних дій РФ, Україна з кінця лютого 2014 року втратила ефективний контроль над територією Автономної Республіки Крим та м. Севастополь, у зв'язку з її окупацією Російською Федерацією.

Згідно зі ст. 1 Закону України «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» від 15.04.2014 № 1207-VII із змінами і доповненнями, тимчасово окупована Російською Федерацією територія України (далі – тимчасово окупована територія) є невід'ємною частиною території України, на яку поширюється дія Конституції та законів України, а також міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України. Тимчасова окупація Російською Федерацією територій України незалежно від її тривалості є незаконною і не створює для Російської Федерації жодних територіальних прав. Автономна Республіка Крим та м. Севастополь є тимчасово окупованими Російською Федерацією з 20.02.2014.

Генеральна Асамблея ООН своєю Резолюцією 71/205 від 19.12.2016 «Положення в області прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополь (Україна)», засудила тимчасову окупацію Російською Федерацією частини території України – Автономної Республіки Крим та м. Севастополь.

Крім того, Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН 72/190 від 19.12.2017 «Положення в області прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополь (Україна)» та 73/194 від 17.12.2018 Генеральна Асамблея вчергове засудила нинішню тимчасову окупацію Російською Федерацією частини території України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополь.

У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24.02.2022 президент РФ оголосив початок так званої спеціальної військової операції, що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення Збройних сил РФ, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Таким чином, із 19.02.2014 до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією РФ проти України, окупацією частини території України, що вказує на поширення дії законів та звичаїв війни (норм міжнародного гуманітарного права) на території України.

Відповідно до ст. 2 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР від 03.07.1954 (далі – Конвенція), передбачено, що вона застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Згідно з ст. 4 Конвенції особами, що перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Відповідно до ст. 51 Конвенції окупаційна держава не має права примушувати осіб, що перебувають під захистом, служити в її збройних силах. Будь-який тиск, зокрема призов, або пропаганда на користь добровільного вступу в армію забороняється.

Ст. 147 Конвенції визначено, що серйозні порушення, про які йдеться у ст. 146 Конвенції, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб, які перебувають під захистом цієї Конвенції, зокрема примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, а також умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес.

Також, згідно зі ст. 45 IV Конвенції про закони і звичаї війни 1907 року заборонено примушувати жителів окупованої території присягати на вірність державі-супротивнику.

Відповідно до ст. 85(4)(е) Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977, серйозними порушеннями, зазначеними у попередніх пунктах цієї статті та в Конвенціях є позбавлення особи, яка користується захистом, права на неупереджене й нормальне судочинство.

Відповідно до ст. 8 (2) (a) (v) Римського статуту, грубе порушення Женевських конвенцій про захист жертв війни 1949 року, а саме: примушування військовополоненого або іншої особи, що перебуває під захистом, до служби у збройних силах ворожої держави є воєнним злочином.

Крім цього, згідно зі статтею 8 (2) (vi) Римського статуту умисне позбавлення військовополоненого або іншої особи, що перебуває під захистом, права на справедливий і звичайний суд є воєнним злочином.

Досудовим розслідуванням встановлено, що з осені 2014 року Російська Федерація почала здійснювати на тимчасово окупованій території АР Крим та м. Севастополя примусові заходи з початкової постановки місцевого цивільного населення на військовий облік.

У подальшому, починаючи з весни 2015 року, на вказаній території, у порушення норм міжнародного гуманітарного права, окупаційною державою розпочато примушування цивільних осіб, що перебувають під захистом, до строкової військової служби у Збройних силах та інших військових формуваннях Російської Федерації.

Вказана політика ворожої держави носить комплексний та системний характер і здійснюється із залученням різних так званих окупаційних органів влади, місцевого самоврядування, військових комісаріатів, призовних комісій, правоохоронних та судових органів.

Так, указом президента Російської Федерації № 199 від 02.04.2014 «Про внесення змін до Указу Президента Російської Федерації від 20.09.2010 № 1144 «Про військово-адміністративний поділ Російської Федерації», Російська Федерація в односторонньому порядку та з порушенням норм міжнародного права включила тимчасово окуповані територію Автономної Республіки Крим та місто Севастополь до складу Південного військового округу РФ.

З метою реалізації політики призову на військову службу указами т.зв. «голови Республіки Крим» Аксенова С.В., починаючи з 27.08.2014, систематично створювались призовні комісії для забезпечення призову у весняно - осінній період громадян на військову службу в Республіці Крим.

Також, у відповідності до п. 30 ст. 17 «Положення про військові комісаріати» (далі – Положення), затвердженого указом президента Російської Федерації № 1609 від 07.12.2012, до основних завдань військових комісаріатів віднесено ведення обліку громадян, які ухиляються від призову на військову службу, притягнення їх до адміністративної відповідальності та направлення відповідних матеріалів керівнику слідчого органу Слідчого комітету Російської Федерації за місцем проживання зазначених громадян для вирішення питання про їх притягнення до відповідальності відповідно до законодавства Російської Федерації.

З метою забезпечення примусового призову на військову службу Збройних сил держави-окупанта, ст. 328 (1) Кримінального кодексу РФ, передбачено відповідальність за ухилення від призову на військову службу. Зазначені приписи кримінального закону незаконно поширено на громадян України, які підпали під призов в АР Крим та м. Севастополь, на підставі Федерального Закону «Про застосування положень Кримінального кодексу Російської Федерації та Кримінально-процесуального кодексу Російської Федерації на територіях Республіки Крим та міста федерального значення Севастополя» від 05.05.2014.

Зазначені вище нормативно-правові акти Російської Федерації, а також внесені зміни до них, вказують на послідовність та системність реалізації політики держави-окупанта щодо здійснення примушування осіб, які перебувають під захистом до служби у збройних силах ворожої держави.

Законодавча основа обов'язкової військової служби в окупованому Криму супроводжується ідеологічною кампанією, пропагандою, заохоченням та примусом, які здійснюються окупаційними органами російської влади, з метою забезпечення служби у Збройних силах РФ захищених міжнародним гуманітарним правом осіб з окупованої території, що є серйозним порушенням відповідно до норм міжнародного гуманітарного права.

Упродовж 2015 – 2025 років окупаційними органами влади на території Кримського півострову проведено 22 незаконні призовні кампанії, що суперечить положенням Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 1949 року, за результатами яких на строкову службу у збройних силах держави-окупанта призвано близько 53000 осіб.

При реалізації примусу, внаслідок незаконних призовних кампаній в окупованому Криму, так звані суди розглянули 625 кримінальних проваджень за статтею про ухилення від призову на військову службу, з них понад 570 людей визнано винними у небажанні служити у складі окупаційного контингенту військ.

Крім цього, Російська Федерація у порушення ст. 43 «Положення про закони і звичаї війни на суходолі», що є додатком до Гаазької конвенції «IV Конвенція про закони і звичаї війни на суходолі» від 18.10.1907, використовуючи фактичний контроль над органами місцевої влади, прийняла нові закони та утворила власні судові і правоохоронні органи на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя.

Зокрема, федеральним законом РФ №154-ФЗ від 23.06.2014 «Про створення судів РФ на територіях Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя і про внесення змін в окремі законодавчі акти» створено систему судів на території Кримського півострову, зокрема, незаконно створено так званий «Залізничний районний суд м. Сімферополь».

Досудовим розслідуванням встановлено, що Журавлев Павло Миколайович, 29.01.2005 р.н., набув громадянства України відповідно до ст. 7 Закону України «Про громадянство України» за народженням, з якого не виходив та яке не припинялось.

Надалі, зокрема під час тимчасової окупації Російською Федерацією території Автономної Республіки Крим та міста Севастополя, Журавльов П.М. продовжував проживати та навчатися на території Кримського півострову. Починаючи з квітня 2023 року, представники так званого військового комісаріату міста Сімферополя Республіки Крим розпочали заходи з його примушування до служби у збройних силах ворожої держави — Російської Федерації

У зв'язку з небажанням громадянина України Журавлева П.М. проходити строкову військову службу у збройних силах ворожої держави та неявкою за повістками до військового комісаріату міста Сімферополь Республіки Крим, співробітниками так званого Головного слідчого управління Слідчого комітету Росії по Республіці Крим та м. Севастополю 14.08.2024 розпочато кримінальну справу № 1240235002000049 за фактом ухилення від призову на військову службу Журавлева П.М., у межах якої потерпілому, який перебував під захистом міжнародного гуманітарного права, пред'явлено обвинувачення за ч. 1 ст. 328 КК РФ та у подальшому кримінальну справу стосовно нього направлено до Залізничного районного суду м. Сімферополь для розгляду по суті.

Крім цього, досудовим розслідування встановлено, що громадянка України Кветкіна Наталя Вікторівна після окупації Російською Федерацією території Кримського півострова, у точно невстановленому місці та часі, але не пізніше 04.07.2015, прийняла пропозицію від представників окупаційної адміністрації РФ та погодилась обійняти так звану посаду судді у незаконно створеному «Керченському міському суді Республіки Крим», на якій перебувала щонайменше до 30.12.2018.

У подальшому, на підставі указу президента РФ № 776 від 30.12.2018 «Про призначення суддів федеральних судів та про представників Президента Російської

Федерації у кваліфікаційних колегіях суддів суб'єктів Російської Федерації» Кветкіну Н.В. призначено на посаду так званого судді Залізничного районного суду м. Сімферополь та одночасно заступника голови Залізничного районного суду м. Сімферополь.

02.09.2024 до Залізничного районного суду м. Сімферополь надійшла вищевказана кримінальна справа № 1240235002000049 від 14.08.2024 за обвинуваченням Журавлева П.М. у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 328 КК РФ. Зазначену справу зареєстровано за № 1-462/2024 та передано на розгляд так званій судді Кветкіній Н.В.

Згідно з ч. 5 ст. 11 «Кодексу суддівської етики Російської Федерації», затвердженого VIII всеросійським з'їздом суддів від 19.12.2012, Кветкіна Н.В., як професійний суддя, зобов'язана знати зміни в законодавстві, норми міжнародного права та практику ЄСПЛ, а отже усвідомлювати, що громадянин України Журавлев П.М. відповідно до ст. 4 Конвенції перебуває під захистом, як особа, яка опинилася у разі окупації, під владою окупаційної держави, громадянином якої вона не є.

Разом з тим, Кветкіна Н.В., перебуваючи у приміщенні так званого Залізничного районного суду м. Сімферополь за адресою: м. Сімферополь, вул. Хромченко, буд. 6а, у період часу з 02.09.2024 по 30.09.2024, обіймаючи посаду так званого судді Залізничного районного суду м. Сімферополь, діючи умисно, у групі з іншими нестановленими досудовим розслідуванням особами, у порушення вимог ст. ст. 4, 33, 51, 147 Конвенції, усвідомлюючи існування міжнародного збройного конфлікту, а також те, що цивільні особи окупованої території України – Кримського півострову, і зокрема громадянин України Журавлев Павло Миколайович, у розумінні вимог ст. ст. 4, 13 Конвенції, є особою, яка перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, що забороняє окупаційній державі умисно примушувати до служби у збройних силах ворожої держави та позбавляти права на справедливий і звичайний суд, розглянула справу № 1-462/2024, у якій іменем Російської Федерації постановила незаконний вирок, визнала винуватим та засудила за вчинення кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 328 КК РФ Журавлева П.М., призначивши йому покарання у вигляді штрафу у розмірі 20 тисяч російських рублів.

Вказаний незаконний вирок у справі № 1-462/2024 від 30.09.2024 набрав законної сили 16.10.2024.

Внаслідок постановлення вказаного судового рішення, а також загрози повторного кримінального переслідування та примушування до служби у збройних силах ворожої держави, Журавльов П.М. був вимушений покинути місце свого постійного проживання на тимчасово окупованій території АР Крим і не пізніше кінця вересня 2025 року виїхати в Україну через територію РФ та Республіки Білорусь.

Зміст та характер дій Кветкіної Н.В. вказують на їх свідомість, добровільність та наявність прямого умислу на вчинення зазначених кримінальних правопорушень. На момент вчинення діяння Кветкіна Н.В. достеменно знала, що Журавлев П.М. народився 29.01.2005 в селі Красна Зоря, Сімферопольського району, Автономної Республіки Крим в Україні, є мешканцем Автономної Республіки Крим та громадянином України, тобто особою яка перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, та його засудження за ч. 1 ст. 328 КК РФ є незаконним.

В силу наявного життєвого та професійного досвіду Кветкіна Н.В. безумовно розуміла протиправність своїх дій щодо розгляду справи та прийняття судового рішення, яке за обставин кримінального провадження не мало бути прийнято по відношенню до особи, яка перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права.

Ураховуючи викладене, Кветкіна Н.В., усвідомлюючи існування міжнародного збройного конфлікту та у зв'язку із ним, діючи у групі з іншими невстановленими досудовим розслідуванням особами, забезпечуючи реалізацію політики держави-окупанта щодо примушування місцевих жителів Кримського півострову до служби у збройних силах ворожої держави вчинила порушення законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, а саме: примушення Журавлева П.М., що перебував під захистом, до служби у збройних силах ворожої держави, а також позбавила його права на справедливий і звичайний суд, незаконно засудивши за злочин, який він не вчиняв, постановивши вирок про притягнення громадянина України до кримінальної відповідальності за ухилення від призову до збройних сил РФ, чим допустила порушення вимог ст. ст. 4, 33, 51 та 147 Конвенції (IV) про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, 85(4)(е) Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій від 12.08.1949, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08.06.1977.

Враховуючи вищевикладене, громадянка України Кветкіна Наталя Вікторівна, 24.05.1977 року народження, обґрунтовано підозрюється у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України (у редакції ст. 438 КК України на момент вчинення кримінального правопорушення).

Крім цього, досудовим розслідуванням встановлено, що після окупації у лютому 2014 року Російською Федерацією частини території України – Автономної Республіки Крим та м. Севастополь, громадянка України Кветкіна Наталя Вікторівна, 24.05.1977 року народження, не пізніше 04.07.2015, прийняла пропозицію від представників окупаційної адміністрації РФ та погодилась обійняти так звану посаду судді у незаконно створеному «Керченському міському суді Республіки Крим», на якій перебувала щонайменше до 30.12.2018.

На підставі указу президента РФ № 776 від 30.12.2018 «Про призначення суддів федеральних судів та про представників Президента Російської Федерації у кваліфікаційних колегіях суддів суб'єктів Російської Федерації» Кветкіну Н.В. призначено на посаду так званого судді Залізничного районного суду м. Сімферополь та одночасно заступника голови Залізничного районного суду м. Сімферополь.

У подальшому, реалізуючи свій злочинний умисел на зайняття посади в незаконних судових органах на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим, громадянка України Кветкіна Н.В., у точно невстановлених досудовим розслідуванням час та обставинах, водночас не пізніше 18.03.2025, діючи добровільно, з прямим умислом, усвідомлюючи протиправний характер свого діяння, передбачаючи суспільно-небезпечні наслідки, всупереч врегульованим чинним законодавством України суспільним відносинам у сфері

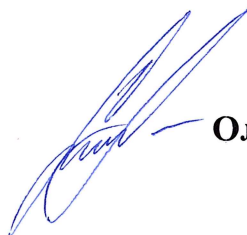
національної безпеки України, перебуваючи на тимчасово окупованій території Кримського півострова, працювала до незаконно створеного окупаційною владою Російської Федерації судового органу за адресою: АР Крим, м. Сімферополь, вул. Хромченка, буд. 6А, на посади так званого судді Залізничного районного суду м. Сімферополь та одночасно заступника голови Залізничного районного суду м. Сімферополь, де по теперішній час здійснює виконання своїх безпосередніх обов'язків, чим грубо й систематично порушує вимоги українського та міжнародного гуманітарного права, постановляючи судові рішення від імені та в інтересах Російської Федерації.

Так, указом президента Російської Федерації № 153 від 18.03.2025 Кветкіну Н.В. призначено на посади «судді Залізничного районного суду м. Сімферополь» та водночас «заступника голови Залізничного районного суду м. Сімферополь» терміном на 6 років.

Своїми умисними діями громадянка України Кветкіна Н.В. сприяє реалізації політики окупаційної влади РФ на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим та забезпечує функціонування незаконно утворених так званих органів судової влади.

Таким чином, Кветкіна Наталя Вікторівна, 24.05.1977 року народження, підозрюється колабораційної діяльності, тобто у добровільному зайнятті громадянином України посади в незаконних судових органах, створених на тимчасово окупованій території, тобто у вчиненні злочину, передбаченого ч. 7 ст. 111-1 КК України.

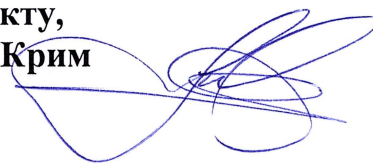
Старший слідчий в ОВС 1 відділення
слідчого відділу
(з дислокацією у м. Київ)
Головного управління
Служби безпеки України
в Автономній Республіці Крим

Олександр СЛОБОДЯНЮК

«ПОГОДЖЕНО»

Прокурор, який здійснює процесуальне керівництво у кримінальному провадженні –
прокурор відділу протидії злочинам,
вчиненим в умовах збройного конфлікту,
прокуратури Автономної Республіки Крим
та міста Севастополя

Андрій МАГА

Підозрювана _____ (_____) _____
«_____» год «_____» хв «_____» _____ 2026 року
Захисник: _____ (_____) _____
«_____» год «_____» хв «_____» _____ 2026 року

ПАМ'ЯТКА
про процесуальні права та обов'язки підозрюваного

Конституція України

Стаття 28. Кожен має право на повагу до його гідності.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому, що принижує його гідність, поводженню чи покаранню. Жодна людина без її вільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідям.

Стаття 29. Кожна людина має право на свободу та особисту недоторканність.

Ніхто не може бути заарештований або триматися під вартою інакше як за вмотивованим рішенням суду і тільки на підставах та в порядку, встановлених законом.

У разі нагальної необхідності запобігти злочинів чи його припинити уповноважені на те законом органи можуть застосувати тримання особи під вартою як тимчасовий запобіжний захід, обґрунтованість якого протягом сімдесяти двох годин має бути перевірена судом. Затримана особа негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено вмотивованого рішення суду про тримання під вартою.

Кожному заарештованому чи затриманому має бути невідкладно повідомлено про мотиви арешту чи затримання, роз'яснено його права та надано можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Кожний затриманий має право у будь-який час оскаржити в суді своє затримання.

Про арешт або затримання людини має бути негайно повідомлено родичів заарештованого чи затриманого.

Стаття 55. Права і свободи людини і громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Кожен має право звертатися за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини.

Кожен має право після використання всіх національних засобів правового захисту звертатися за захистом своїх прав і свобод до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень і протиправних посягань.

Стаття 56. Кожен має право на відшкодування за рахунок держави чи органів місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їх посадових і службових осіб при здійсненні ними своїх повноважень.

Стаття 59. Кожен має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

Для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура.

Стаття 62. Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, одержаних незаконним шляхом, а також на припущеннях. Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

У разі скасування вироку суду як неправосудного держава відшкодовує матеріальну і моральну шкоду, завдану безпідставним засудженням.

Стаття 63. Особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на захист.

Засуджений користується всіма правами людини і громадянина, за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду.

Кримінальний процесуальний кодекс України

Стаття 42. Підозрюваний

Підозрюваний, обвинувачений має право:

- 1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;
- 2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;
- 3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;
- 4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;
- 5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;
- 6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;
- 7) у разі затримання – негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;
- 8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;
- 9) брати участь у проведенні процесуальних дій;
- 10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;
- 11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);
- 12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;
- 13) заявляти відводи;
- 14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;
 16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

На всіх стадіях кримінального провадження підозрюваний має право *примиритися з потерпілим і укласти угоду про примирення*. У передбачених законом України про кримінальну відповідальність та КПК України випадках примирення є підставою для закриття кримінального провадження.

Права мені роз'яснені та зрозумілі. Пам'ятку про процесуальні права та обов'язки підозрюваного отримав.

Пам'ятку отримав(ла):

«___» _____ 20__ року

_____ (підпис)

_____ (прізвище, ініціали підозрюваного)

Пам'ятку вручив:

**Старший слідчий в ОВС 1 відділення
 слідчого відділу**

(з дислокацією у м. Київ)

Головного управління

Служби безпеки України

в Автономній Республіці Крим

майор юстиції

Олександр СЛОБОДЯНЮК